

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra AMOR OG PSYCHE ET MYTHOLOGISK DRAMA (1833)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207707867008/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Amor da hvert Hjerte fritter:
 Høit han leer,
 Naar bag Skovens grønne Gitter
 Frem han titter,
 Og den muntre Faun han seer.

EULIMENE. Mig kun lokker Aftnens Rødme;
 Da hver Barm,
 Svulmende af Længsels Sødme,
 Hæves varm.
 Brudte dale Solens Pile
 Matte ned,
 Og mens Krigens Mænd sig hvile,
 Stjerner smile
 Til de Unges Kjærlighed.
 Sagte rinder Dalens Kilde
 Klar forbi;
 Fugten fløtter Elskovs stille
 Melodi;
 Rundt om Bækken Nympher sove,
 Maanen rød
 Bryder gjennem dunkle Skove:
 Kildens Vove
 Aabner Straaerne sit Skjød.
 Solen staaer op i Horizonten.

PHANTASUS. Bølgen skummer,
 Morgenhavet, vakt af Slummer,
 Klæder sig i hvide Slør;
 Duggens Vande
 Glide ned ad Nattens Pande
 Og i Luften Perler strøer.
 See, fra Østens blanke Stjerne,
 Fra det Fjerne,
 Paa et Leie af Korall,
 Svømmer, over Bølgen gynget,
 Kæmpester og Tang-omslynget,
 Frem en Purpur-Muslingskal.
 Midt i Havet,
 Halv af Bølgerne begravet,
 Skallen standser,
 Og dens skumbedækte Pandser
 Aabner sig, et Øie lig;
 Mørket svinder,
 Lyset funklende oprinder,
 Og Auroras unge Kinder
 Under Laaget vise sig:
 Stille sødt den Hulde sover,

Brystet svulmer fuldt og ømt,
 Havets Vøver
 Mumle om hvad hun har drømt.
 Hurtig nu paa spredte Vinger
 Søvnens sig iveiret svinger,
 Og fra Leilet, koldt og haardt,
 Selv hun springer,
 Stryger med sin Rosenfinger
 Haarets gyldne Lokker bort:
 Himlens Bue,
 Jordens Dale,
 Skovens Sale,
 Bjerge, Høie,
 Lyset suge
 Af det straalrige Øie,
 Af de varme Kinders Blod;
 Medens Bølgerne neddykke,
 Sagte trykke
 Tusind Kys paa hendes Fod,
 Og hun selv det Blik udsender,
 Der bestraalet Land og Kyst og Bugt,
 Hvor den Sky, som Glandsen arved,
 Hurtig vender
 Purpurfarvet
 Imod Vesten sig paa Flugt.
 See, hvor Vinden
 Dobbelt rød nu kysser Kinden!
 Luften hendes Ild ei dræber,
 Den kun fanger hendes Suk,
 Mens de rosenrøde Læber
 Drikke Morgenhimlens Dugg;
 Og i Havet ud hun springer,
 For at dæmpe Hjertets Brand
 Dybt i Badet, der omringer
 Skallens perleklædte Rand.
 Smitende hun Bølgen tynger:
 Høit den gynger,
 Og den slynger
 Halv med Skjælven, halv med Lyst,
 Blødt omarmet,
 Blidt opvarmet,
 Bæltet om Auroras unge Bryst.
 AJA. See, hvor Skummets Perler, runde, bløde,
 Rødme ved de lyse Bølgers Dands!
 KORA. See, hvor Engens Blomster, nys saa døde,
 Leve op igjen i Morgenglands!